

Ce să fac dacă nu am dorința să merg la biserică?

Gunner Gundersen

Întrebări despre biserică

Recomandări pentru Seria „Întrebări despre Biserică”

„Creștinii sunt presați de întrebări foarte reale. Ce spune Scriptura despre structura unei biserici, despre închinare, despre organizarea lucrării și despre definierea conducerii biblice a bisericii? Acestea sunt doar câteva din întrebările la care cărțile din această nouă serie de la 9Marks vine cu răspunsuri clare, atent formulate și convingătoare. Sunt foarte recunoscător pentru această lucrare și pentru influența ei incredibil de sănătoasă în atât de multe biserici credincioase. Vă recomand această serie de cărți cu toată căldura”. - **R. Albert Mohler Jr.**, președinte, The Southern Baptist Theological Seminary

„Întrebările sincere merită să capete răspunsuri bine gândite. Dacă nu ești sigur de unde să începi în găsirea răspunsurilor la aceste întrebări, această serie îți poate sluji ca un punct de lansare în oceanul de întrebări pe această temă. Aceste scurte cărți vin cu răspunsuri convingătoare, la obiect, și sunt excelente pentru a fi citite împreună cu un prieten sau cu o sută de prieteni”. - **Gloria Furman**, autoarea cărților *Missional Motherhood* și *The Pastor's Wife*

„Ca păstor, mi se pun foarte multe întrebări. Sunt abordat de necredincioși care caută să înțeleagă Evanghelia, de noi credincioși care sunt nesiguri legat de următorii pași pe care să îi facă, și de credincioșii care se maturizează și care vor să fie ajutați în găsirea de răspunsuri la întrebări despre familia creștină, relațiile cu

prietenii, vecinii sau colegii de muncă. În astfel de momente, îmi doresc să am o carte pe care să le-o ofer, care să fie scurtă, la obiect și care să îi îndrepte în direcția corectă pentru mai mult studiu. Seria „Întrebări despre biserică” oferă exact acest fel de răspunsuri. Fiecare carte tratează o întrebare anume într-o manieră biblică, scurtă și practică. Cred că titlul seriei poate fi mai bine „Răspunsuri despre biserică”. Îmi plănuiesc să cumpăr mai multe exemplare și să le dăruiesc cu regularitate. Și tu ai trebui să faci același lucru”. - **Juan R. Sanchez**, păstor senior, High Pointe Baptist Church, Austin, Texas

„Unde pot creștinii să găsească răspunsuri la întrebările comune despre viața de biserică – fără să trebuiască să caute prin cărți stufoase și scumpe? Cărțile din seria „Întrebări despre biserică” vin în întâmpinarea nevoii noastre de a căpăta răspunsuri biblice, echilibrate și practice. Pentru păstori, această serie se va dovedi o resursă de încredere pentru ghidarea membrilor de biserică spre o înțelepciune mai profundă și o unitate mai puternică”. - **Ray Ortlund**, președinte, Renewal Ministries

Ce să fac dacă nu am dorința
să merg la biserică?

Seria „Întrebări despre Biserică”

Sunt chemat la lucrare?, Brad Wheeler

Îi iubeste Dumnezeu pe toți oamenii?, Matt McCullough

*Cum pot găsi pe cineva care să mă uce-
nicizeze?*, Garret Kell

*Cum pot să folosesc mai bine lectura
Bibliiei?*, Jeremy Kimble

*Cum îi pot iubi pe membrii bisericii
care au alte afinități politice?*, Jonathan
Leeman și Andy Naselli

Cum pot să slujesc în biserică locală?,
Matthew Emadi

*Cum pot să susțin lucrarea internațio-
nală de misiune?*, Mark Collins

*Cum poate biserică noastră să găsească
un păstor credincios?*, Mark Dever

*Cum pot crește femeile în biserică lo-
cală?*, Keri Folmar

*Este un lucru iubitor să practicăm dis-
ciplina bisericii?*, Jonathan Leeman

*Ce să fac dacă nu am dorința să mă
rog?*, John Onwuchekwa

*Ce să fac dacă nu simt dorința să
merg la biserică?*, Gunner Gundersen

*Ce să fac dacă sunt descurajat în evan-
ghelizare?*, Isaac Adams

Ce să fac acum, că sunt creștin?, Sam
Emadi

*Ce ar trebui să facem cu membrii care
nu vin la întâlnirile bisericii?*, Alex
Duke

*De ce este Cina Domnului atât de im-
portantă?*, Aubrey Sequeira

De ce ar trebui să mă botez?, Bobby Ja-
mieson

De ce să dăruiesc în biserică locală?, Ja-
mie Dunlop

*De ce să mă alătur unei biserici lo-
cale?*, Mark Dever

Pot femeile să fie păstori?, Greg Gil-
bert

*La ce ar trebui să mă uit în alegerea
unei biserici?*, Alex Duke

Este Iadul real?, Dane Ortlund

Cine conduce biserică?, Sam Emadi

Care este misiunea bisericii?, Jonathan
Leeman

Cum pot fi sigur că sunt mântuit?, Je-
remy Pierre

*Promite Evanghelia sănătate și prosperi-
tate?*, Sean DeMars

Ce fac diaconii?, Juan Sanchez

GUNNER GUNDERSEN

CE SĂ FAC DACĂ
NU AM DORINȚA SĂ
MERG LA BISERICĂ?

MAGNA GRATIA

CE SĂ FAC DAC DACĂ NU AM
DORINȚA SĂ MERG LA BISERICĂ?

Gunner Gundersen

Copyright © 2023 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

What If I Don't Feel Like Going to Church?

Copyright © 2020 by Gunner Gundersen and 9Marks

Originally Published in English by Crossway with all International rights owned by Crossway and 9Marks

525 A Street NE , Washington DC 20002

This edition published by arrangement with 9Marks. All rights reserved.

Traducerea: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Coperta: Jordan Singer. Tehnoredactare și DTP: MG Studios.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblia Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

9Marks ISBN: 978-1-960877-71-0

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

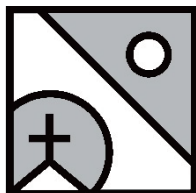
Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Toți cei ce credeau, erau împreună...
(Faptele Apostolilor 2:44).

Cel mai important moment când ar trebui să fii la biserică este atunci când nu te simți dornic să faci asta.

Vorbeam cândva cu trei creștini pe săptămână - doi dintre ei luptându-se cu depresia și al treilea trecând printr-o despărțire dură - oameni care se opriseră din a se întâlni cu poporul lui Dumnezeu. Vreme de săptămâni sau luni de zile, toți trei se opriseră din a veni la biserică în zilele de duminică.

Unul dintre ei spunea că o astfel de experiență nu i-ar fi adus împlinire, pentru că nu exista un sentiment al conectării cu acei oameni. Un altul spunea că ar fi fost ciudat, pentru că nu voia să-și vadă fostul partener de viață. Celălalt a spus că nu i-ar fi fost de ajutor, pentru că nu avea nicio dorință să mai fie acolo.¹

¹ Părți din această carte sunt preluate din articolul meu, intitulat "The Most Important Time to Go to Church", publicat pe blogul *The Gospel Coalition* pe 1 martie 2018, <https://www.the-gospelcoalition.org/article/most-important-time-to-go-to-church/>.

Eu nu m-am apucat să scriu aceste lucruri ca să micșorez cu ceva poverile lor sau să îi condamn pentru că se simțeau în felul respectiv. Nu le scriu lor și nici despre ei. Eu îi scriu pur și simplu fiecărui creștin care se simte în felul în care ei se simțeau, care simte (așa cum am simțit și eu cândva) că adunarea alături de poporul lui Dumnezeu va fi un lucru neaducător de împlinire, inutil sau pur și simplu neplăcut.

Scriu pentru că am ceva de spus către toți cei trei prieteni ai mei: cel mai important moment când trebuie să fii la biserică este atunci când nu te simți dornic să faci asta.

Țelul meu este simplu: vreau să îi motivez pe creștini să se întâlnească cu consecvență, bucurie și scop. Eu le scriu aici creștinilor care Îl iubesc pe Isus și care vor să Îl urmeze, dar care se luptă să înțeleagă, să aprecieze și să își facă timp pentru biserică.

CE SE GĂSEȘTE ÎNTR-UN SENTIMENT?

Sentimentele pot fi complicate. Noi toți știm că n-ar trebui să le urmăm orbește. Totuși, sentimentele noastre pot să scoată la iveală ceea ce ne place cu adevărat, ceea ce dorim sau ceea ce credem. Întrucât această carte se focalizează pe felul în care ne *simțim*

în ce privește mersul la biserică, iată trei lucruri pe care să le ținem minte despre sentimentele noastre.

În primul rând, *sentimentele noastre nu ar trebui să ne dicteze ce alegeri să facem*. Dacă am asculta întotdeauna de sentimentele noastre, nicio căsnicie nu ar supraviețui, copiii noștri ar mânca numai bomboane, iar cursele de maraton n-ar exista. Predicatorii care nu se simt pregătiți sâmbăta seara n-ar mai veni la biserică duminica dimineața, creștinii aflați sub persecuție ar rămâne acasă, și fiecare credincios care este nefericit în relație cu altcineva de la biserică, ar ține râcă pe acea persoană, în loc să deschidă o ușă către ea. Totuși, noi știm că n-ar trebui să facem orice simțim sau să evităm orice lucru este inconfortabil. Scriptura ne aduce aminte de acest lucru: „Multe căi îi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte” (Prov. 14:12).

În schimb, noi recunoaștem că *dorințele noastre profunde sunt mai adânci decât emoțiile noastre*. O mamă frustrată ar putea să se simtă ca și cum se prăbușește într-un somn binemeritat, dar în schimb ea stă veghetoare asupra copilașilor ei. De ce? Pentru că vrea ca ei să fie protejați mai mult decât își dorește odihna. În același fel, fiecare creștin adevărat are o inimă nouă pentru Dumnezeu și pentru poporul Lui, care continuă să

îl îndemne și să-l mâne înainte atunci când el este oboșit (Evrei 8:10-11). Dorințele noastre sunt modelate și cele mai profunde dorințe deseori intră în contradicție cu emoțiile noastre trecătoare.

În același timp, *majoritatea sentimentelor sunt simptome ale unor cauze mai adânci*. Când nu simțim dorința de a merge la biserică, ceva mai profund se petrece în noi – nu întotdeauna, dar deseori. Scriptura spune: „Sfaturile în inima omului sunt ca niște ape adânci” (Prov. 20:5). De aceea, a ne așeza pe masa de operație și a-I permite Duhului lui Dumnezeu să ne scoată la lumină prin Cuvântul Lui este cel mai sigur tratament pentru sufletele noastre. „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii” (Evrei 4:12).

DIAGNOSTICAREA INIMII

Există multe motive pentru care creștinii ar putea să nu simtă dorința de a merge la biserică. Dar dacă poți identifica motivul care stă în spatele reținerii tale, calea înainte devine mai clară. Un diagnostic precis este o vindecare pe jumătate – chiar și atunci când remediul este

greu de aplicat. Așadar, care sunt unele dintre motivele pentru care participarea la întâlnirile bisericii poate fi o luptă?

Motive fizice

Unii creștini se luptă să participe la biserică din motive *fizice*, precum epuizarea, boala sau durerea cronică. Astfel de motive pot fi evidente sau neobservate, temporare sau permanente, diagnosticate sau obscure. Indiferent care ar fi situația, ești împovărat fizic. Lumea este zdrobită, tu nu ești o mașină, și uneori duhul este dornic, dar carnea este slabă (Matei 26:41).

Motive spirituale

Poate că motivul dominant este *spiritual*. Te afli într-un loc întunecat, creștinismul și-a pierdut strălucirea sau tu trăiești într-un păcat ascuns. Poate că te hrănești din lume, iar acest lucru ți-a secătuit apetitul spiritual, sau treci prin primul tău anotimp secetos în viața de creștin. Poate că rezonezi cu psalmistul, care a spus: „Pentru ce te mâhnești, suflete, și gemi în lăuntru meu?” (Ps. 42:5).

Motive relaționale

Uneori, provocarea este *relațională* - o problemă în

căsnicie, o relație frântă sau o personalitate deranjantă. Poate că ești necăsătorit sau văduvă, și te simți nelalocul tău în mijlocul tuturor familiilor din biserică. Poate că ești în dezacord cu un lider și între voi este o tensiune de durată. Poate că ai fost judecat sau muștrat de cineva, și a vedea acele persoane stârnește mânie și rușine în tine. Poate că vei fi respins sau îți pierzi credibilitatea dacă te identifiți cu credința creștină. Indiferent care ar fi situația, de departe pare că Psalmul 133:1 este experiența ta: „Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună!”

Motive logistice

Poate că problemele tale sunt în principal de natură *logistică*. Locuiești departe, iar programul tău de muncă se schimbă de la o săptămână la alta. Se poate să călătorești des, iar sfârșitul de săptămână îți oferă un timp valoros ca să recuperezi ceva din treburile sau proiectele de acasă.

Pentru multe mame, a aduce copii mici la biserică poate fi o experiență haotică și epuizantă, iar certurile cu alți copii care au loc în fiecare săptămână pot să te lase cu sentimentul că ești un negociator de ostatici. Oricare ar fi situația, a te duce și a te întoarce de la biserică este ceva provocator.

Motive preferențiale

Unele frustrări au legătură cu *preferințele*. Nu îți place muzica, liturghia, felul în care oamenii se îmbracă sau stilul de conducere. Ți-ai dori ca predica să fie mai scurtă, oamenii să fie mai prietenoși și cafeaua mai bună. Preferințele tale ar putea reflecta principii biblice sau pot să fie pur și simplu niște găselnițe. Dar indiferent dacă ai dreptate sau nu, frustrarea constantă nu este un semn bun.

Motive culturale

Unele dintre preferințele noastre sunt *culturale*. Tu ai putea să fii unul dintre cei ce muncesc din greu și să fii nevoit să mergi la o biserică de intelectuali, sau să fii parte dintr-o minoritate rasială într-o biserică în care puțini înțeleg experiența ta de viață. Ai putea fi un imigrant, un muncitor venit dintr-o altă țară sau un copil dintr-o țară din lumea a treia. Fie că la mijloc este o barieră de limbă sau alte elemente care sunt resimțite ca și cum ai fi un străin, diferențele culturale pot face dificilă implicarea ta în biserică.

Motive recreaționale

Unii oameni au probleme să vină la biserică din motive *recreaționale*. Sfârșitul de săptămână este un

moment de vârf pentru pasiuni, aventuri, turnee, călătorii sau programele de sport ale copiilor. Cu o săptămână aglomerată înapoia ta și cu oportunități proaspete înaintea ta, poate fi dificil să îi acorzi prioritate bisericii.

Motive care țin de misiune

Alteori, creștinii găsesc că le este dificil să frecventeze biserica pentru că există puțină *direcție* care să vină din partea liderilor. Noi vrem să participăm, să contribuim și să ne dăruim misiunii pe care Hristos le-a dat o ucenicilor Lui (Matei 28:18-20). Dar lipsa de conducere te lasă cu sentimentul că biserica ta stă pe margine, în loc să fie în prima linie a frontului.

Motive doctrinare

Uneori, creștinii nu pot găsi o biserică unde învățatura să se alinieze *credințelor* lor. Biserica la care participi ar putea să fie adunarea ta de bază, dar nu biserica pe care ți-o dorești, așa că te simți ca un om fără adăpost din punct de vedere doctrinar. Ți-ar plăcea ca biserica ta să se alinieze convingerilor tale, dar nu vrei să generezi dezbinări. Diferențele doctrinare dintre tine și biserica ta ar putea să te împiedice să te conectezi cu ceilalți sau să slujești, și ai putea să te simți marginalizat sau

pe punctul de a pleca în altă parte.

Motive intelectuale

Altora creștini, participarea la biserică li se poate părta dificilă din motive *intelectuale*. Mesajele par banale sau niște clișee, și pleci duminica fără ca vreuna dintre obiecțiile tale să își găsească răspuns. Școala absolvită, o ocupație intelectuală, prietenii diverse sau o cunoaștere profundă a altor religii te fac să tânjești după o gândire mai profundă. Sau poate că ești un tip pus pe contre, și îți place întotdeauna să joci rolul de Gică-contra. Tu ești dedicat lui Hristos, dar biserica ta nu este un loc în care să simți că poți să aduci un prieten necredincios.

Motive tranziționale

Există de asemenea provocări *tranziționale* prin care să navighezi. Uneori, aceste tranziții sunt personale - renunți la o lucrare sau te muți într-un nou oraș, ori cauți o nouă biserică.

Alteori, biserica în sine se află în tranziție. Un proaspăt păstor tânăr preia frâiele. Prietenii apropiați pleacă. Biserica se mută într-o altă clădire. Chiar și un sezon necesar de schimbări poate să fie prea lung și să devină un maraton fără o linie de sosire.

Motive personale

În final, unii au probleme *personale* cu biserica. Poate că ai fost abuzat de „autoritățile spirituale”, ai fost martorul unui scandal pastoral sau ai îndurat o rupere a bisericii. În anumite situații, tu ai putea purta o oarecare responsabilitate, dar există durere chiar și atunci când ești complet nevinovat. Indiferent dacă rănilor sunt cauzate de alții sau de tine însuși, istoria personală poate să facă dificil să iubești o biserică, să ai încredere într-o biserică sau chiar să participi la întâlnirile unei biserici.

Noi toți avem personalități, situații și provocări diferite. Dar sper că aceste categorii de mai sus vor sluji ca punct de plecare în a te gândi cum să îți evaluezi situația. Poți să folosești tabelul de mai jos, intitulat „De ce nu mă simt dornic să merg la biserică”, pentru a ordona și explica motivele care rezonază cel mai mult în mintea ta.

De ce nu mă simt dornic să merg la biserică		
<i>Importanța</i>	<i>Motivul</i>	<i>Explicația</i>
	fizic	
	spiritual	
	relațional	

	logistic	
	preferențial	
	cultural	
	recreațional	
	misiunea	
	doctrinar	
	intelectual	
	tranzițional	
	personal	
	altul:	

CERE AJUTOR

Eu nu pot să completez tabelul, să îți diagnostichez problema și să îți garantez o soluție ușoară. De multe ori, nu există niciun glonț de argint pentru provocările cu care ne confruntăm în bisericile noastre. Dar Dumnezeu le promite înțelepciune celor care o cer: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care le dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată” (Iacov 1:5). Așadar, unde să găsim înțelepciunea pentru a merge înainte?

Cuvântul lui Dumnezeu

Principalul loc în care să mergem pentru a găsi înțelepciune este Cuvântul lui Dumnezeu, lăudat de psalmist ca „o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe

cărarea mea” (Ps. 119:105). Scriptura provine din min-tea perfectă a lui Dumnezeu, iar ea ne învață, ne corec-tează și ne antrenează, așa încât să fim „cu totul destoi-nici pentru orice lucrare bună” (2 Tim. 3:16-17). Când calea înainte pare aspră sau neclară, ni se aduce aminte de acest adevăr:

Încrede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bi-zui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările (Prov. 3:5-6).

Asemenea unui pârâu care șlefuieste o piatră, cu-fundarea inimii tale în adevăr va modela obiceiurile tale în timp.

Prieteni cu discernământ

Proverbe 18:1 spune: „Cel ursuz caută ce-i place lui, se supără de orice lucru bun”. Când suntem tulbu-rați în bisericile noastre, este mai ușor să alegem tăcerea frustrată în detrimentul comunicării sănătoase. Dar zborul de unul singur este periculos, pentru că păcatul este înșelător, iar inimile noastre pot fi ușor împietrite, asemenea lutului expus la soare (Efes. 4:14; Evrei 3:13).

În schimb, Ecclesiastul 4:9-10 ne învață înțelepci-nea de a-i implica pe alții: „Mai bine doi decât unul... Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul;

dar vai de cine este singur, și cade, fără să aibă pe altul care să-l ridice!” Există prieteni imaturi, care te vor lăsa pur și simplu să îți reverși necazul și să bârfești, dar există prieteni maturi, care te ascultă bine, după care îți vor da sfaturi întemeiate în Cuvântul lui Dumnezeu. Caută-i pe acești prieteni maturi, prieteni cu discernământ, și împărtășește-le luptele tale. „Sfaturile în inima omului sunt ca niște ape adânci, dar omul priceput știe să scoată din ele” (Prov. 20:5).

Lideri dăruți de Dumnezeu

Ar putea părea ceva ciudat să te îndrepti către liderii bisericii tale atunci când ai probleme cu biserica ta. Există cu siguranță situații când liderii se dovedesc a fi oameni în care nu poți să ai încredere, așa că nu ar trebui să îi urmezi (Ezec. 34:1-24; Tit 1:10-16). Dar Scriptura ne prezintă o viziune a vieții de biserică în care liderii slujitori evlavioși au grijă de un grup de credincioși care îi respectă, au încredere în ei și îi urmează ca pe niște păstori rânduiți de Dumnezeu (F.A. 20:28; Evrei 13:7; 1 Petru 5:1-5).

În cadrul acestei viziuni, Dumnezeu spune: „Ascultați de mai marii voștri, și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu

bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de niciun folos” (Evrei 13:17). Așadar, lasă-i pe liderii tăi spirituali să te ajute să identifici următorii pași înainte, ca să te implici din nou în biserica ta.

Când ne luptăm cu lipsa noastră de dorință de a fi la biserică, există trei modalități elementare în care putem cere ajutor: (1) să studiem Cuvântul lui Dumnezeu, (2) să vorbim cu prieteni care au discernământ, și (3) să împărtășim situația noastră liderilor dați de Dumnezeu.

Până aici am explorat inimile noastre și ne-am adus aminte că trebuie să căutăm ajutor. Acum este momentul să vorbim despre biserică.

CE ESTE BISERICA?

Noul Testament folosește trei imagini pentru biserică, imagini care subliniază natura ei colectivă: o familie de frați, un trup cu membre și un templu cu pietre. Biserica este „casa lui Dumnezeu”, „trupul lui Hristos” și „un locaș al lui Dumnezeu”, zidită din „pietre vii” (1 Cor. 12:12-27; Efes. 2:21-22; 4:15-16; 1 Tim. 3:15; 1 Petru 2:5). Implicațiile sunt evidente: familiile trăiesc împreună, părțile trupului lucrează împreună, iar pietrele

din templu sunt potrivite împreună.

Unii oameni folosesc aceste adevăruri ca să dilueze ideea de participare la biserică. „Biserica este un popor, nu un loc”, vor spune ei. „Ea înseamnă să *fi* biserica, nu să te *duci* la biserică”. Dar în loc să coboare ștacheta, acestei imagini de fapt subliniază frumusețea și beneficiul strângerii noastre împreună cu ceilalți credincioși.

Poporul lui Dumnezeu a fost întotdeauna marcat, cunoscut și înnoit prin întâlniri regulate, ritmice și ordonate (Evrei 10:24-25). Un trup care nu este niciodată împreună este mai degrabă ca o magazie de proteze, iar o familie care nu are niciodată mese, întâlniri sau reuniuni nu va fi o familie sănătoasă sau fericită, și poate că nici nu este o familie. Niciun templu nu stă ferm în picioare atunci când pietrele din care este construit refuză să se potrivească împreună.

A fi împreună, adică în persoană, este foarte important. Desigur, ai putea să ascuți muzică creștină și o predică pe internet o dată pe săptămână, dar nu va exista nicio părtășie față în față sau grijă personalizată ori pâine și vin comun, care să simbolizeze trupul și sângele lui Isus. Ai putea să citești Biblia și să te rogi de unul singur, dar nu vei auzi vocea păstorului tău dând învățătură, mângâindu-te și corectându-te. Ai putea

chiar să mergi la o altă biserică pentru o vreme, pentru că a ta a devenit nesatisfăcătoare, dar asta nu înseamnă că îți tratezi biserica locală ca pe o comunitate a legământului.

O familie a legământului

Există un ingredient secret în fiecare familie, trup sau templu - dedicarea dintre părți. Familiile sănătoase sunt apropiate și se țin strânse. Părțile sănătoase ale trupului rămân puternice și se mișcă împreună. Clădirile solide sunt bine închegate în legăturile dintre părțile lor componente.

Legămintele sunt încheiate pentru vremuri dificile, nu pentru cele bune. În vremurile bune, noi nu părem că avem nevoie de legăminte, pentru că putem să ne descurcăm și să venim împreună doar pe baza sentimentelor. Dar comunitățile legământului ne susțin atunci când ne clătinăm și ne ridică atunci când am căzut. Ele ne încurajează când suntem oboseți și ne trezesc atunci când suntem somnoroși. Ele ne scot din noi înșine și ne cheamă la dedicări și responsabilități. Ele ne invită înapoi, în grădina comunității creștine, unde putem să creștem.

Biblia este plină de legăminte – angajamentele lui

Dumnezeu față de poporul Său, care creează angajamentele noastre față de El. Biserica există pentru că Isus a murit pe cruce ca să ne răscumpere și să ne curețe cu sângele Lui, sânge care a pecetluit „noul legământ” (Evrei 8:1-10:24). Orice creștin autentic este părtaș acestui legământ, ceea ce înseamnă că păcatele noastre sunt iertate prin moartea lui Hristos ca Substitut al nostru, că primim un transplant de inimă spirituală așa încât Îl iubim pe Dumnezeu și le slujim altora, și devenim parte din familia spirituală a lui Dumnezeu cu toate drepturile și privilegiile – și cu toate responsabilitățile ei.

În al doilea an de facultate, am ajuns coordonatorul de activități sportive de sală la micul meu colegiu creștin. Am organizat ligile, am strâns semnături, am programat meciurile, am arbitrat fiecare sport și am rezolvat tot soiul de probleme. Ca adolescent, avusesem obiceiul să fac schițe și am tuns gazonul liceului, dar aceasta a fost prima mea experiență când am avut de-a face cu sute de oameni și zeci de provocări relaționale și logistice. Deseori m-am simțit inconfortabil. Dar am crescut cu adevărat atunci când i-am slujit pe ceilalți. De ce? Pentru că am avut o responsabilitate.

Fără un set concret de roluri și angajamente, dorințele noastre ajung de regulă să se transforme într-o

grămadă de compost formată din intenții bune. Există un motiv pentru care cei ce vor să fie soldați trebuie să se *înroleze*, pentru care cei ce vor să termine o facultate trebuie să se *înscrie*, iar cei care vor să formeze un cuplu să se *logodească*. Angajamentul ne întărește, făcându-ne să ne asumăm responsabilități față de alți oameni, în special atunci când nu simțim această dorință.²

În Vechiul Testament, Israelul trebuia să îndeplinească ritualuri sacre pentru a înnoui angajamentele legământului lor. Biserica are propria ceremonie de înnuire a legământului, denumită Comuniunea sau Cina Domnului. Această masă luată împreună este acel mijloc regulat, ritmic, care ne aduce aminte că avem pace cu Dumnezeu prin Hristos și că El va reveni (1 Cor. 11:23-26). Dar noul legământ nu doar ne reasigură că suntem împăcați cu Dumnezeu și unii cu alții, ci această ceremonie ne cheamă înapoi la responsabilitățile noastre. Este ușor să alunecăm în gândirea că serviciile de închinare sunt în principal pentru *mine*. Dar, de fapt, ele sunt adunări sacre unde Dumnezeu ne hrănește pe *toți* cu harul Lui și înnoește devoțiunea noastră atât față de El, cât și unii față de alții.

² Acest paragraf și cel precedent sunt adaptate după o postare intitulată "Growing Up: Six Basic Steps toward Maturity", de pe blogul personal (DavidAGundersen.com), publicată pe 1 mai 2017.

După cum poți vedea, legămintele te implică, dar ele nu au de-a face doar cu tine. Legămintele au de-a face cu *noi*.

Nu totul are de-a face cu tine

Am înțeles. Poate fi greu. Echipa de închinare nu a ales cântările aflate pe lista ta favorită. Păstorul nu a avut timpul și resursele să creioneze o predică fascinantă cu o echipă de autori remarcabili de cuvântări. Membrii ar putea să nu formeze o combinație perfectă de sfinți mai bătrâni ca să te mentoreze, de sfinți tineri ca să te energizeze, de sfinți maturi care să te sfătuiască, de sfinți ospitalieri care să te găzduiască și de sfinți socialiabili care să te caute.

Dar dacă biserica ta crede Biblia și predică Evangelia, și dacă practică rânduiețile și slujirea reciprocă, atunci biserica ta are sfinți, iar acei sfinți sunt frații și surorile tale, tații și mamele tale, colegii tăi pelerini osteniți de călătorie, care merg prin aceeași pustietate ca și tine, departe de Egipt, călăuziți de nor și de foc, cu ochii îndreptați către țara făgăduinței (Exod 13:21-22; Evrei 12:1-2).

Aceasta nu este o drumeție de unul singur. Este o caravană sfântă.

Vezi tu, acei oameni care tu dorești să te caute, să aibă grijă de tine și să te contacteze, au nevoie ca tu să faci același lucru *pentru ei* (Gal. 6:9-10). Acel păstor care tu ți-ai dori să fie un predicator mai bun probabil că se roagă ca tu să fii un membru care ascultă bine (Marcu 4:3-8, 14-20; Iacov 1:22-25). Acei oameni cu daruri de a căror dragoste ai nevoie, au și ei nevoie de jertfa ta unică de dragoste (Efes. 4:15-16). Chiar cei a căror companie o găsești nesatisfăcătoare, nefolositoare sau chiar jenantă nu au nevoie de criticile tale, ci de parteneriatul tău în Evanghelie (Fil. 4:2-3).

Și nu poți face niciunul dintre aceste lucruri dacă nu ești *prezent* printre ei.

PUTEREA PREZENȚEI

În biserica unde eu păstoresc acum, cel ce a fost păstor înaintea mea a slujit credincios vreme de peste 30 de ani. Mulți oameni mi-au spus întâmplări diverse despre influența lui în viețile lor, dar în esență, ei mi-au spus același lucru. Pe baza a ceea ce ei mi-au povestit, am deja un titlu pentru biografia lui: *Ai fost alături de mine*.

- „Ai fost alături de mine când s-a născut fiica noastră”.

- „Ai slujit la înmormântarea bunicului meu”.
- „Ai venit să ne vizitezi după ce fiul nostru s-a sinucis”.
- „M-ai botezat pe mine și pe soția mea”.
- „I-ai mărturisit Evanghelia tatălui meu”.
- „Ai oficiat cununia noastră”.
- „Ai plâns împreună cu noi când cancerul ne-a vizitat din nou”.

„Ai fost alături de mine” sunt dintre cele mai alese cuvinte pe care un prieten le poate auzi: *Ai venit. M-ai ajutat. Ai apărut în viața mea. Ai fost alături de mine.*

Solomon ne spune că este „mai bine [să ai] un vecin aproape decât un frate departe” (Prov. 27:10). Isus nu doar că a vindecat leproși – El „S-a atins de ei” (Matei 8:3). Pavel a tânjit să vadă bisericile lui „cu fața” (1 Tes. 2:17; 3:10). Ioan a tânjit după aceeași legătură personală: „Aș vrea să vă spun multe lucruri; dar nu voiesc să vi le scriu pe hârtie și cu cerneală; ci nădăjduiesc să vin la voi, și să vă vorbesc gură către gură, pentru ca bucuria noastră să fie deplină” (2 Ioan 12; cf. 3 Ioan 13-14).

În societățile noastre digitale, fracturate și singuratic, avem nevoie disperată să redescoperim puterea

prezenței.

CE FEL DE PREZENȚĂ?

Noi toți știm că este posibil să fim prezenți tru-pește, dar absenți emoțional. Tata poate fi acasă, dar să fie deconectat. Un prieten poate să îți audă cuvintele fără să îți asculte inima. Există oameni care sperăm să *nu* apară la o întâlnire, la o petrecere sau la o reuniune, pentru că prezența lor pur și simplu nu este utilă. Așadar, ce fel de prezență ar trebui să aducem la biserică – dincolo de a fi doar acolo?

Prezență consecventă

Ghindele nu devin stejari peste noapte. Ele cresc pentru că stau în pământ, stau în soare și sunt îmbibate de ploaia care vine cu regularitate peste ele. Și creștinii sunt la fel. Noi creștem prin a sta în solul comunității spirituale, hrănindu-ne din nutrienții Cuvântului lui Dumnezeu, fiind înnoiți prin Duhul care lucrează printre noi. Strângerea împreună în jurul Evangheliei – în zilele de duminică sau în orice altă zi – este principala cale prin care Dumnezeu ne crește.

Aratul, semănatul, udatul și curățatul solului de buruieni nu sunt niciodată activități spectaculoase. Și nici

nu vedem încăperi pline de creștini într-un sfârșit de săptămână obișnuit sau într-o seară oboșitoare din timpul săptămânii. Cu toate acestea, livezile pline și creștinii maturi cresc și se coc ca urmare a unor astfel de repetiții înțelepte.

În viața creștină, repetiția este vitală. Întâlnirile *consecvente*, părtășia *consecventă*, învățarea *consecventă*, auzirea *consecventă*, rugăciunea *consecventă*, cântarea *consecventă*, slujirea *consecventă* – acestea sunt arme secrete în bătălia noastră împotriva păcatului, ingrediente nevăzute în rețeta bucuriei creștine, nutrienți subtili care hrănesc sănătatea noastră spirituală. Consecvența este una dintre armele cel mai puțin prețuite în umblarea noastră cu Dumnezeu. Ca o ghindă îngropată într-un teren, consecvența nu este impresionantă – până într-o zi.

Prezență onestă

Consecvența înseamnă să vii la biserică indiferent cum te simți. Dar mulți oameni se luptă cu ideea de a merge la biserică pentru că ei nu se simt ca și cum ar fi onești în legătură cu ce se petrece în viețile lor. Uneori, ei nu cred nici că ceilalți ar fi onești.

Nouă ni se spune câteodată să uităm de zbaterile

noastre ca să ne putem focaliza în biserică, dar de fapt, Dumnezeu ne cheamă să facem opusul. Isus spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). Dumnezeu ne invită să „aruncăm asupra Lui toate îngrijorările noastre, căci El însuși îngrijește de noi” (1 Petru 5:7). David Îi spune lui Dumnezeu: „pune-mi lacrimile în burduful Tău” (Ps. 56:8). Psalmii sunt plini de credincioși osteniți care strigă către Dumnezeu – în public – cerând de la El hrană, protecție, apărare, iertare, tărie, nădejde și odihnă. Biserica adunată ar trebui să sune la fel.

Cea mai bună cale pentru hrănirea onestității la biserică nu este să îi condamnăm pe toți ceilalți că ar fi falși. Cea mai bună cale pentru hrănirea onestității este onestitatea. Prima persoană care se deschide și mărturisește personal într-un grup deseori deschide zăgazarile, astfel încât și alții să vină cu mărturiile lor. De ce să nu fii cea persoană în biserică ta?

Asta nu înseamnă că venim la biserică înfolfiți în jelire de sine sau clocotind de mânie. A fi „deschiși” nu ar trebui să însemne că ne revărsăm, că ne răfuim, că guițăm sau că îi provocăm pe oameni prin cuvinte și atitudini nefiltrate. Dar înseamnă să aducem persoanele noastre adevărate la biserică și să lăsăm ca harul

vindecător al lui Dumnezeu să spele viețile noastre frânte.

Oamenii nu răspund întotdeauna în felul în care noi ne dorim. Ei ar putea spune ceva cu dublu sens, să stea într-o tăcere ciudată, sau chiar să vorbească ulterior despre noi. Dar Evanghelia harului ne eliberează ca să ne dezbrăcăm de camuflaj și să îmbrățișăm haina completă a neprihănirii lui Hristos (2 Cor. 5:21).

Când ne întâlnim cu toții, mai bine să avem o față tristă decât o mască veselă. Mai bine să avem o inimă frântă decât să fim cu totul fățarnici. La urma urmei, una dintre cele mai bune rugăciuni publice din Biblie vine de pe buzele unui om zdrobit spiritual care strigă după ajutor: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18:13).

Prezență smerită

Când ne luptăm să venim la biserică, este ispititor să fim centrați pe noi înșine. Tristețea se transformă ușor în jelire de sine. Cinismul se transformă ușor în atitudine critică. Felul greșit de „prezență onestă” poate să ne facă să fim cu adevărat răutăcioși.

Este întotdeauna mai ușor să demolezi decât să zidești, dar întrebarea este dacă vrei să lași în urma ta un

morman de moloz sau o livadă. Ai putea să îți cheltui energia cărtind sau slujind, bârfind despre alții sau dăruindu-te altora. Dar este dificil să le faci pe amândouă în același timp.

Profetul Ilie a crezut cândva că era singurul credincios rămas în viață, dar Dumnezeu i-a adus aminte că existau mai mulți credincioși decât își închipuise el (1 Împ. 19:9-18). Apostolul Pavel și-a petrecut viața de adult tratând probleme serioase în bisericile pe care le-a iubit, dar el a tânjit întotdeauna să zidească, nu să demoleze (2 Cor. 13:10). Isus i-a muștrat deseori pe cei 12 ucenici ai Săi, dar El a rămas cu ei și i-a slujit până la sfârșit – chiar și pe acela care L-a trădat (Ioan 13:1-15).

Există motive legitime pentru a părăsi o biserică – ca atunci când ea abandonează Evanghelia, când refuză în mod obișnuit să trateze păcatul sau când le ia apărarea liderilor imorali. Dar deseori noi transformăm opiniile noastre în convingeri și preferințele noastre în principii. Facem ca totul să fie zugrăvit în negru și alb, fără să lăsăm loc de vreo nuanță de gri (Rom. 14:1-15:7). Discuțiile din spatele ușilor devin lupte intergalactice, și începem să facem din lucruri mărunte chestiuni majore (Matei 23:23-24).

Este ușor să ne criticăm bisericile, și uneori există o

mulțime de lucruri de criticat. Dar cea mai bună prezență pe care o putem aduce la biserică nu este o prezență critică sau care condamnă, ci o prezență smerită, gata să asculte și să iubească, să slujească și să zidească. „Nu vă plângeți unii împotriva altora” (Iacov 5:9).

Prezență unificatoare

Există o poveste din *Fabulele lui Esop* despre patru boi care trăiau pe un ogor. Un leu pândea des în preajmă, dar de fiecare dată când ataca, boii stăteau spate în spate, cu fețele în cele patru direcții, astfel că leul se întâlnea doar cu coarneau lor. Într-o zi, boii au început să se certe. Ei s-au mâniat atât de tare unul pe celălalt, că s-a retras fiecare în câte un colț al ogorului. Apoi leul i-a atacat unul câte unul, astfel că ei au fost devorați foarte repede.

Biblia nu ascunde realitatea conflictului. Iacov și Esau s-au luptat între ei (Gen. 25:23), Aaron și Maria l-au invidiat pe Moise (Num. 12), ucenicii lui Isus s-au certat (Marcu 9:34), Pavel și Barnaba s-au despărțit (F.A. 15:39), și Evdochia și Sintichia au încetat să mai slujească cot la cot, ci au început să se calce pe bătăături (Fil. 4:2-3).

Mândria ne ispitește să minimizăm asemănările

dintre noi și să maximizăm diferențele. Noi uităm că suntem mai asemănători decât diferiți, că avem mai multe în comun decât lucruri care să ne separe. Astfel, Pavel îi îndeamnă pe creștini să „fie cu un gând în Domnul” (Fil. 4:2). Luptele din biserici i-au frânt inima, dar unitatea adevărată i-a înflăcărat bucuria: „faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând” (Fil. 2:2).

Ar trebui să ne rugăm, să trudim și să ne sacrificăm pentru unitate. „Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!” (Matei 5:9). Noi suntem chemați să cultivăm

o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii (Col. 3:12-14).

Creștinii care cresc învață să trateze micile dezacorduri în felul apostolului Pavel: „Gândul acesta dar să ne însuflețească pe toți, care suntem desăvârșiți; și dacă în vreo privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina și în această privință” (Fil. 3:15).

Prezență cu discernământ

Smerenia și unitatea nu înseamnă că ne lăsăm creierele la ușă: „omul lesne crezător crede orice vorbă, dar omul chibzuit ia seama bine cum merge” (Prov. 14:15). Evident, nu ar trebui să avem constant o atitudine critică (Prov. 27:15), dar nu trebuie să fim nici ca niște oi naive, care nu pot să facă diferența între iarbă și gazon, sau între un lup și un păstor (F.A. 20:28-30). Harul nu ne face creduli.

Evreii din Bereea „au primit Cuvântul cu toată râvna, și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa” (F.A. 17:11). Creștinii maturi au „judecata... deprinsă, prin întrebuițare, să deosebească binele și răul” (Evrei 5:14). Creștinii credincioși deseori se ridică și spun ce au de spus, și se îndreaptă unii pe alții pe calea cea dreaptă (Prov. 27:6).

Pavel l-a muștră pe Petru când Petru submina Evanghelia harului prin a impune standarde legaliste asupra altor creștini (Gal. 2:11-21). Lui Timotei i s-a spus să trateze chestiunile de mândrie, lipsă de modestie și chestiunile legate de diferențele de sex din biserică (1 Tim. 2:8-15). Iacov a avertizat bisericile în ce privește tratamentul lor diferit față de vizitorii bogați și cei săraci (Iacov 2:1-7). Pavel i-a avertizat chiar pe galateni de

o potențială versiune viitoare a sa – dacă el ar fi venit vreodată să predice o altă evanghelie, ei să îl respingă (Gal. 1:8)! Fiecare creștin trebuie să fie gata să discearnă binele de rău, înțelepciunea de nebunie și ce este biblic de ce este nebiblic.

Dacă te lupți cu problemele din biserica ta, slujba ta nu este să exagerezi *sau* să minimizezi acele probleme. Nu, ci trebuie să iei în considerare următorul proces:

- 1) Studiază Scriptura (Ps. 1:2).
- 2) Roagă-te pentru înțelepciune (Iacov 1:5).
- 3) Ia în considerare toate părțile (Prov. 18:17).
- 4) Cântărește problemele (Prov. 17:13).
- 5) Cercetează-te (Matei 7:3-5).
- 6) Caută sfaturi înțelepte (Prov. 11:14).
- 7) Roagă-te pentru toți cei implicați (Rom. 12:12).
- 8) Identifică responsabilitatea ta (Prov. 26:17).
- 9) Pregătește-te să fii răbdător (1 Tes. 5:14).
- 10) Acționează cu credință (Prov. 3:5-6).
- 11) Vorbește cu blândețe (2 Tim. 2:25).
- 12) Acordă timp (1 Cor. 13:4).
- 13) Nădăjduiește ce este cel mai bine (1 Cor. 13:7).

Între timp, ține minte că fiecare biserică are probleme, pentru că fiecare biserică are oameni. Isus nu a murit pentru sfinți, ci pentru păcătoși. Apoi El a trimis Duhul Lui ca să îi facă pe acei păcătoși să fie sfinți de-a lungul unei întregi vieți. Așadar, în majoritatea situațiilor, când descoperim o problemă în trupul bisericii noastre, abordarea noastră ar trebui să semene cu răspunsul nostru la o boală sau rană comună: un diagnostic corect, un remediu precis, și un tratament cu răbdare și disciplină. Rareori prima soluție este să ne amputăm din trup și să cerem un transplant.

Prezență activă

La fel cum există două modalități în care poți fi prezent la o paradă – să faci parte din marș sau să te uiți de pe margine – există două modalități de a fi la biserică – activ sau pasiv. Poți fi un consumator sau un contributor, un spectator sau un slujitor. Dar dacă vrei să fii fericit la biserică, devino un contributor. Descoperă secretul bucuriei care te aseamănă cu Hristos: „Este mai fericite să dai decât să primești” (F.A. 20:35).

Evanghelia este veste bună pentru că Hristos este un dar măreț (Rom. 8:32). Dar Dumnezeu nu doar că ne face beneficiarii generozității Sale; El ne face oameni darnici, ale căror vieți sunt canale ale dragostei Sale, o

dragoste „turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Rom. 5:5). Dragostea lui Hristos față de noi devine dragostea lui Hristos în noi, iar dragostea lui Hristos în noi devine dragostea lui Hristos prin noi. „Cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții” (Ioan 13:34).

Cum arată această dragoste activă? Într-un cuvânt – *încurajare*.

Spectatorii au tendința de a-și însuși trei abordări: bucură-te, evaluează sau critică. Dar în cartea Evrei, când Dumnezeu îndeamnă un grup de creștini persecutați să se întâlnească cu regularitate, El le dă o temă clară: încurajați-vă unii pe alții în credință.

Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie (Evrei 10:24-25).

Observați că opusul *părăsirii* nu este *participarea*. Autorul nu doar ne spune să venim în loc să stăm acasă; El ne spune să ne încurajăm unii pe alții, în loc să neglijăm să ne întâlnim. Participarea este prezumția; încurajarea este însărcinarea.

Soldatul din teren, atletul de pe stadion, bucătarul

din restaurant și creștinul de la biserică – se presupune că toți sunt acolo. Dar simpla prezență nu este țelul suprem. Soldatul ar trebui să lupte, atletul ar trebui să intre în competiție, bucătarul ar trebui să gătească, iar creștinul ar trebui să își încurajeze familia spirituală.

Această încurajare va arăta diferit în funcție de persoană. Noi toți suntem chemați să „spunem adevărul în dragoste”, așa că discuțiile sunt esențiale (Efes. 4:15-16). Dar fiecare creștin are și unelte spirituale unice, denumite „daruri”, care ajută la zidirea celorlalți credincioși (Rom. 12:3-8).

Unii creștini se cred superiori, presupunând că darurile lor sunt mai importante. Alți creștini se consideră inferiori, presupunând că darurile lor sunt mai puțin importante. Dar Pavel ne îndeamnă să nu idolatrizăm sau să minimizăm orice parte a trupului, pentru că piciorul, mâna, urechea și ochiul, toate acestea joacă un rol vital (1 Cor. 12:12-26). Este bine că „mădularele n-au toate aceeași slujbă” (Rom. 12:4).

Cum îți descoperi darurile astfel încât să le poți folosi ca să slujești biserica ta? Caută nevoi, începe să slujești, descoperă de ce te bucuri, ascultă opinii și rămâi focalizat pe dragoste. Revarsă-ți energia în slujba altora – cum ai turna dragoste într-o pâlnie – iar Dumnezeu

va canaliza atitudinea ta dornică în direcția corectă.

Prezență imperfectă

Stai suficient de mult în biserică, și sigur vei fi dezamăgit – și îi vei dezamăgi pe alții. Te vei confrunta cu conflicte, dezbinare, bârfă, nimicuri, mânie, apatie – toată gama eșecurilor omenești. O vei vedea în cei tineri și cei bătrâni, în lideri și în cei ce îi urmează, în membrii de mult timp și în oaspeții noi. Dacă ești smerit, o vei vedea în special în tine: „pe pământ nu este niciun om fără prihană, care să facă binele fără să păcătuiască” (Ecl. 7:20).

Această zdrobire nu este deloc ceva nou. David a comis adulter și crimă (2 Sam. 11). Iacov și Ioan s-au promovat pe ei înșiși (Marcu 10:37). Petru a negat că Îl cunoștea pe Isus (Matei 26:69-75). Chiar și Barnaba, cunoscut pentru atitudinea lui primitoare, și-a dat mâinile împotriva altor creștini (Gal. 2:11-14). Biserica adunată nu este o magazie de prototipuri perfecte, ci un atelier al păcătoșilor mântuiți aflați în construcție.

Totuși, defectele comune din familia lui Dumnezeu nu sunt un motiv să alegem înstrăinarea în detrimentul părtășiei. În loc de distanță, ar trebui să răspundem cu sârguință: „să îi muștrați pe cei ce trăiesc

în neorânduială; să îi îmbărbătați pe cei deznădăjduiți; să îi sprijiniți pe cei slabi, să fiți răbdători cu toți” (1 Tes. 5:14). Nu te opri din a merge la biserică doar pentru că biserica ta este imperfectă sau pentru că tu ești imperfect. În schimb, arată-te acolo și participă răbdător la procesul de restaurare care durează o viață. Dumnezeu îi făgăduiește fiecărui creștin și fiecărei biserici că „Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos” (Fil. 1:6).

Prezență iertătoare

La scurt timp după ce am devenit păstor, un membru vechi al bisericii a dorit să se întâlnească cu mine. Această persoană voia să îmi spună totul despre biserica noastră. Dar ceea ce a ieșit a fost doar o cascadă de frustrări. Mai târziu, în acea seară, am scris pe o hârtie toate reproșurile pe care mi le-am amintit din întâlnirea noastră de două ore. Erau 33 de plângeri strânse din zecile de ani petrecute de această persoană în biserică. Acest frate nu putea să suporte biserica noastră după mulți ani în care a ales să acumuleze frustrări în loc să dea har.

Calea către resentimente este pavată cu neiertare. Dar Isus ne învață o cale mai bună: noi suntem înfloriți doar când suntem iertați și când iertăm. Nu este de

mirare că El ne-a învățat să ne rugăm: „și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi le iertăm greșiților noștri” (Matei 6:12). Pavel scria: „orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos” (Efes. 4:31-32). Nimic nu te va ține departe de biserică ta cum o va face o inimă pretențioasă și neiertătoare. Și nimic nu va întări hotărârea ta de a te întâlni cu familia bisericii tale cum o vor face relațiile profunde, fericite, pașnice și reconciliate, care încălzesc și fortifică sufletul.

Prezență pregătită

Când copiii mei erau mici, eu antrenam una dintre echipele lor sportive. Înaintea antrenamentelor sau a meciurilor, copii nu voiau niciodată să facă încălzire. Ei doar voiau să se joace. Dar când eu mă joc orice sport cu bărbați adulți, noi toți ne încălzim. Noi știm că trupurile noastre au nevoie de asta.

Există perioade din viața creștină când există puțină nevoie de încălzire. Noi ne simțim bazați și sprinteni, întotdeauna gata să vorbim, să dăruim, să împărtășim, să slujim și să găzduim. Sufletele noastre sunt

moi, agile și pregătite. Suntem ca niște copii care alergăm la meci – nu avem nevoie de încălzire.

Dar viața creștină, chiar dacă este bucurătoare, nu este un teren de joacă. Ea este un teatru de război. Sufletele noastre se răcesc, inimile noastre sunt împărțite, iar mințile noastre sunt distrase. Unele relații sunt bogate, dar altele se fracturează și se destramă. Există vremuri de mare energie, dar uneori apatia este tema zilei. Cu toate loviturile și rănilor, prin toate suferințele și coborârșurile, putem uita de gustul harului lui Dumnezeu și să pierdem din vedere planurile Lui.

În astfel de perioade, biserica poate deveni o povară în loc să fie o binecuvântare. Dar având Cuvântul care să ne ghideze, Duhul care să ne ajute și frații spirituali care să ne încurajeze, putem să redescoperim căldura, hrănind harul străngerilor bisericii noastre locale. Chiar înainte să ajungem acolo, putem să facem câțiva pași simpli ca să devenim participanți bucurători la ceea ce Dumnezeu face.

- Dormi bine (Ps. 127:2).
- Meditează la adevăr (Ps. 1:2).
- Cere har (Evrei 4:16).
- Roagă-te pentru biserică (Fil. 1:9).

- Vino la biserică pregătit să îi încurajezi pe alții (Evrei 10:24).

PLOAIA PE CÂMPURI

În toate timpurile și în toate locurile, strângerea sfinților este ca ploaia proaspătă trimisă de Dumnezeu spre întărirea poporului Lui. Creștinii se strâng la închinare nu pentru că ea *ar putea* să le fie de ajutor dacă toate stelele se aliniază; sau dacă liderii planifică bine serviciul; sau dacă toți ne zâmbesc cu gradul perfect de sinceritate, dacă se descurcă în discuțiile mărunte și dacă ne implică folosind profunzimea corectă a conversației.

Noi nu ne strângem ca să arătăm bine, pentru că nu suntem așa. Noi nu ne strângem pentru că există acolo suficienți oameni de vârsta noastră, pentru că nu asta este ideea. Noi nu ne strângem pentru că suntem în siguranță, pentru că, în multe locuri din jurul lumii, nu suntem. Noi nu ne strângem pentru că ne este ușor sau convenabil, deoarece noi nu urmăm un Mântuitor care a purtat o pernă moale, ci o cruce.

În schimb, noi ne strângem pentru că suntem mântuiți. Ne strângem pentru că suntem iertați. Ne strângem pentru că suntem una. Ne strângem pentru

că suntem răscumpărați, născuți din nou și că am primit însărcinarea să ducem Evanghelia până la capătul lumii. Ne strângem pentru că Dumnezeu cărui ne închinăm a instituit strângerea noastră ca principala cale prin care El ne maturizează, ne antrenează și ne mângâie. Nu doar când cântările, rugăciunile sau predicile ating sufletele noastre acolo unde au nevoie să fie atinse. Noi ne întâlnim pentru că Dumnezeu Își zidește poporul prin întâlnirea noastră de fiecare dată, din fiecare loc, fără eșec, oricum ne-am simți. Strângerile noastre funcționează ca ploaia de pe câmpuri.

O EXPERIENȚĂ PERSONALĂ

Eu am experimentat durere cronică, stres financiar, calendarul aglomerat al școlilor, zbuciumul creșterii copiilor, epuizare fizică, poverile lucrării, conflicte relaționale, descurajare prelungită și separări în biserică. M-am simțit deseori ca și cum mi-aș fi dorit să stau acasă duminica, am tras mașina în parcare cu o tânjire de a fi singur, am respirat adânc înainte de a intra pe ușă, și m-am așezat în congregație obosit și copleșit. Am vrut deseori să stau mai degrabă în lumea mea în loc să mă alătur din nou comunității credinței pentru încă o întâlnire. Dar aproape fără eșec, sufletul meu a fost înnoit prin cântări și Scriptură, prin rugăciuni și

laude, prin onestitate și râsete, prin pâine și vin, și prin simpla responsabilitate de a ieși din mintea mea și de a-mi îndrepta privirile către alte persoane.

Am observat un oaspete și m-am simțit mânat să îl întâmpin indiferent de personalitatea mea. O cântare începe și, chiar dacă nu este favorita mea, am observat un prieten adânc cuprins de ea, și am fost mulțumitor că este încurajat. Am auzit o mărturie, și o țâșnire de tânjire spirituală mi-a umplut inima când am rezonat cu lucrarea lui Dumnezeu în viața altcuiva. Păstorul meu a început să predice și, deși el nu este deloc un orator atenian, el *ne* cunoaște, s-a rugat pentru *noi* și a pregătit pasajul pentru *noi*. El este păstorul *nostru*, rânduit de Hristos la această turmă, în acest ogor și pentru această perioadă. Încep să aud adevărul, să simt convingerea dată de el, ca și curajul și dragostea, în modalități în care n-aș fi făcut-o niciodată de unul singur.

Începe Cina, și îmi dau seama că am ținut păcatele mele în mine, în loc să le pun în mâinile străpunse ale Domnului. Mă uit peste rând și văd pe cineva cu care am avut un conflict în urmă cu câțiva ani. Amărăciunea începe să clocotească. Dintr-o dată, mă simt distras și frustrat. Dar este greu să cânt următorul imn fără să îmi aduc aminte de responsabilitatea mea de a mă pocăi

pentru partea mea și de a-l ierta pentru partea lui. Încheiem cu rugăciune și eu sunt încă obosit, dar întrucâtva îmborsătat. Nu sunt sigur cu cine o să vorbesc la încheiere, dar Dumnezeu mă călăuzește și, după străngeri de mână, după saluturi, familia bisericii noastre se reunește. Aceștia sunt poporul meu, pentru că ei sunt poporul lui Dumnezeu. Cameron are un nou loc de muncă – ne-am rugat pentru asta în urmă cu o lună. Jackie are de trecut printr-o operație – Domnul să Se îndure. James este mulțumitor pentru predică, și sunt și eu. Amber a adus o prietenă, iar ea este interesată să revină să audă mai multe despre Evanghelie, care are o putere de care eu uitasem.

Întreaga experiență mă scoate din mine însumi și îmi atrage sufletul înapoi la Evanghelie. Încă umblu pe Pământ, dar mintea și inima mea sunt atrase către Cer, unde sunt deja așezat și sigur împreună cu Hristos (Efes. 2:6), care Și-a dat viața pentru mine, ca eu să pot fi părtaș pe veci vieții Lui. Iar acest dar nu este doar pentru mine; el este pentru *noi*.

CERE HAR ȘI DU-TE

Știu că ai putea să nu simți dorința să mergi la biserică în acest sfârșit de săptămână. Ai putea să nu o

simți pentru o vreme. Motivele pentru care nu simți dorința de a merge la biserică ar putea fi bune, rele sau urâte. Dar, ca o altă oaie iubită de același Păstor, îți cer să ai încredere în Dumnezeu, să ceri har, și să te duci.

Du-te, pentru că biserica se strânge în fiecare duminică pentru a-și aminti de moartea lui Isus pentru păcatele noastre și de învierea lui Hristos din morți, și asta este exact ceea ce noi toți avem nevoie să ne amintim și să celebrăm, indiferent ce altceva se petrece în viața noastră.

Du-te, pentru că, asemenea Martei, ai muncit toată săptămâna, și asemenea Mariei, ai nevoie să stai la picioarele lui Isus și să auzi Cuvântul Lui (Luca 10:38-42).

Du-te, deoarece cântările sfinților sunt linia melodică a Bibliei, iar sufletul tău are nevoie să cânte și să audă cântând mai mult decât îți închipui vreodată.

Du-te, pentru că Biblia pe care o vei auzi îți spune adevărata istorie a lumii, iar strângerea sfinților de pe Pământ nu este inferioară celei din viitor.

Du-te, pentru că darurile pe care Hristos le-a turnat în viața ta nu au venit cu o chitanță, și vei avea datoria fericită de a folosi aceste instrumente date de Dumnezeu spre zidirea casei Lui spirituale.

Du-te, pentru că, chiar dacă biserica ta are probleme, biserica ta are și un Mântuitor, un Vindecător, un Păstor și un Prieten.

Du-te, pentru că tocmai acolo, alături de tine, sau undeva departe, există un frate sau o soră răniți, înfometăți, prigoniți sau întemnițați, iar dacă familia bisericii tale se închină, poți și tu să te închini.

Du-te, pentru că lumea a sedus simțurile tale toată săptămâna, dar ceea ce tu ai nevoie cel mai mult să vezi, să auzi, să guști și să atingi sunt apele botezului, și trupul și sângele lui Hristos.

Du-te, pentru că odihna de care ai nevoie în ultimă instanță nu este doar somnul sau ieșirea din oraș, ci și redescoperirea făgăduinței Evangheliei că în Hristos ești iertat, nou și liber.

Du-te, pentru că piatra care te ține captiv în peștera mâniei, a amărăciunii, a disperării, a îndoielii, a singurătății sau a fricii poate fi rostogolită într-o noapte, iar odată ce Dumnezeu face asta, niciun soldat roman și niciun preot evreiesc nu Îl poate opri.

Du-te, pentru că vestea bună a acestei Evanghelii nu este doar că *tu ești* împăcat cu Dumnezeu, ci și că *noi suntem* împăcați unii cu alții.

Du-te, nu pentru că încercările tale nu sunt reale, ci pentru că acea masă cu pâine și vin reprezintă răstignirea celor mai rele păcate pe care le-ai putea comite vreodată și a celor mai rele realități pe care le vei experimenta vreodată.

Du-te, și în aceasta, vei crește. Du-te, și ducându-te, slujește. Du-te, și ducându-te, lasă-L pe Dumnezeu să ridice cioburile inimii tale și să le pună împreună în felul de mozaic care ajunge modelat pe deplin când sfinții Lui rămân dedicați proiectului Lui de zidire pe termen lung – când noi ne spunem unii altora adevărul în dragoste (Efes. 4:15-16).

Cel mai important moment pentru a fi la biserică este când nu simți dorința de a fi acolo. Așa că, frați și surori, vă rog, *duceți-vă*.

IX 9Semne

Zidind biserici sănătoase

ESTE SĂNĂTOASĂ BISERICA TA?

9Marks există pentru echiparea liderilor bisericii cu o viziune biblică și cu resurse practice pentru ilustrarea gloriei lui Dumnezeu înaintea popoarelor, prin biserici sănătoase.

În acest scop, vrem să ajutăm bisericile să crească în practicarea a nouă semne ale sănătății, semne care sunt adesea ignorate:

1. Predicarea expozitivă
2. Învățătura Evangheliei
3. O înțelegere biblică a convertirii și evanghelizării
4. Membralitatea biblică în biserică
5. Disciplina biblică a bisericii
6. O preocupare biblică pentru ucenicizare și creștere spirituală
7. Conducerea biblică a bisericii
8. O înțelegere biblică a practicii rugăciunii
9. O înțelegere biblică a practicii misiunii.

La 9Marks, noi scriem articole, cărți, recenzii și o revistă online. Organizăm conferințe, înregistrăm și difuzăm interviuri și producem alte resurse pentru echiparea bisericilor ca să illustreze slava lui Dumnezeu.

Vizitează pagina noastră de internet unde poți găsi resurse în peste 40 de limbi de pe glob și abonează-te la revista noastră distribuită gratuit online. Lista complete a tuturor paginilor noastre de internet în alte limbi este următoarea: 9marks.org/about/international-efforts/.

ro.9marks.org

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, astfel:

- 1) *Recomandă mai departe această carte!*
- 2) *Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.*
- 3) *Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând pagina noastră de Facebook la facebook.com/MagnaGratiaRomania și abonându-te pe website, așa încât să fi anunțat când publicăm resurse noi.*
- 4) *Spune-le și altora despre lucrarea noastră.*
- 5) *Roagă-te pentru noi.*
- 6) *Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, magnagratia.org/donatii.html*

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!

Cel mai important moment când să fii la biserică este când nu simți această dorință. Sentimentele sunt complicate și schimbătoare, dar ele scot la iveală deseori ce ne dorim sau ce gândim cu adevărat. Când nu simți dorința de a merge la biserică, ceva mai profund se petrece, care trebuie tratat de Duhul lui Dumnezeu, prin Cuvântul Lui. Gunner Gundersen diagnostichează inima omului și oferă gânduri biblice despre importanța de a fi implicat în biserica locală - chiar și când nu simți dorința.

Întrebări despre biserică este o serie de cărți care caută să le ofere creștinilor obișnuiți învățatură sănătoasă biblic și accesibilă, prin răspunsuri la cele mai răspândite întrebări despre viața de biserică. Fiecare carte oferă răspunsuri biblice și aplicații practice cu scopul hrănirii practicilor și a dedicării sănătoase în biserica locală.

Gunner Gundersen (PhD, The Southern Baptist Theological Seminary) slujește ca păstor principal la BridgePoint Bible Church în Houston, Texas. El a petrecut 15 ani ca profesor și instructor de colegiu creștin, și ca director, decan asociat și profesor.

Editura MAGNA GRATIA
www.magnagratia.org

9Semne
www.9marks.org